

1	2	3	4
		зменшення нерівностей у доходах та підтримку розвитку малого бізнесу.	та економічному зростанню, яке включає всіх громадян.
3	Політична інклюзія	Політична інклюзія означає забезпечення рівних можливостей для всіх громадян у виконанні політичних прав та участі у прийнятті рішень. Вона включає активне включення громадян у політичний процес, забезпечення прав і свобод людини, а також боротьбу з корупцією та недемократичними практиками.	Європейські країни працюють над забезпеченням політичної інклюзії через підтримку громадянського суспільства, залучення громадян до прийняття рішень, захист прав і свобод людини, розвиток демократичних процесів та боротьбу з корупцією.
4	Культурна інклюзія	Культурна інклюзія передбачає повагу до різних культур, традицій та ідентичностей, а також забезпечення рівних можливостей для всіх людей у доступі до освіти, мистецтва, культурних заходів та інших культурних ресурсів.	Європейські країни підтримують різноманітність культур та ідентичностей, розвивають міжкультурний діалог, сприяють доступу до культурних ресурсів для всіх громадян і борються з дискримінацією на основі культурних особливостей.

Список використаних джерел

1. Зінчук Т. О. Стратегія інклюзивного сільського розвитку на базі громад: проекти, реалії та європейські перспективи для України : монографія. Київ : «ЦУЛ», 2019. 352 с.
2. Козак Л.С. Економіко-правове забезпечення сталого функціонування господарських систем у контексті посилення ефективності реалізації принципів інклюзивного розвитку / Л.С. Козак, О.В. Федорук // Вісник Національного транспортного університету. Серія «Економічні науки». Науковий журнал. – К.: НТУ, 2022. – Вип. 4 (54).

УДК 339.9

Сокол М.В. студентка; Шевченко О.М., к.е.н., доцент
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

РОЗВИТОК МІЖНАРОДНОГО ТРАНСФЕРТУ ТЕХНОЛОГІЙ У СВІТІ ТА УКРАЇНІ

Завдяки стрімкому розвитку процесу, за якого відбувається зростання взаємозв'язку національних політичних і соціальних систем, та зростанні ролі міжнародного поділу праці між країнами, трансфер технологій є найважливішою умовою, яка значною мірою впливає на конкурентоспроможність як окремих компаній, так і національних економік держав. Все частіше постає питання, пов'язане з переміщенням знань, що є факторами соціально-економічного зростання країни. Освоєння інноваційного процесу залежить від готовності держави до структурних перетворень економіки та міжнародної інтеграції, і впливає на продуктивність праці, якість продукції та рівень добробуту суспільства тощо. На сьогоднішній день можна стверджувати, що трансфер технологій – це процес досягнення країною певного економічного зростання швидкими темпами, яке ґрунтується на впровадженні інновацій у різних галузях економіки держави.

Першою в сучасному розумінні мережі трансферу технологій була Європейська мережа бізнес-інноваційних центрів – EBN, яку створили на початку 1980-х рр. за ініціативою та фінансування Єврокомісії та європейських промислових лідерів і перших бізнес- та інноваційних центрів. Більш схожими на мережі трансферу технологій слід вважати інноваційні релей-центри (IRC) та інноваційні регіони Європи (IRE), які здійснювали допомогу малому та середньому підприємству у трансфері технологій, мали розгалужену мережеву структуру, могли похизуватися чималою членською базою, до якої входили провідні інноваційні підприємства ЄС.

Згодом з розвитком новітніх технологій постала необхідність у створенні єдиної мережі трансферу технологій, тому Єврокомісією було прийнято рішення про створення Європейської мережі підтримки підприємства (EEN) на базі мереж IRC та IRE [1].

У більшості країн, міжнародне співробітництво є важливою частиною інноваційної політики, тим паче, уряди деяких країн (наприклад Ізраїль, Тайвань) встановили чіткі (іноді жорсткі) межі цієї співпраці, тобто в цих країнах насамперед надаються переваги національним підприємствам. До прикладу, уряд Фінляндії сприяє експорту, інвестиціям вітчизняних компаній за кордон і міжнародному науково-технічному співробітництву.

Провідну роль у регулюванні інноваційної діяльності підприємств посідає власне Тайвань. Саме уряд цієї країни не лише сформулював стратегію розвитку досліджень технологій, але й фінансував ці дослідження (як це свого часу робили США та Ізраїль), але і значною мірою брав на себе відповідальність за їх виконання.

США, як найбільша економіка в світі, користуються здатністю залучати видатних дослідників з інших країн у науково-дослідні інститути, що фінансуються державою. Данія з погляду інноваційної діяльності є цікавою країною, тому що вона змогла побудувати власну інноваційну модель за більш низьких початкових витрат на науково-дослідні та дослідно-конструкторські розробки, ніж це робилося в інших країнах, що активно підтримували інноваційну активність своїх економік.

Досвід розвинених країн свідчить, що комерціалізацією технологій повинні займатися спеціалісти у сфері передачі технологій, які працюють у спеціально створених для цих цілей структурах. У більшості зарубіжних університетів діють офіси щодо ліцензування і трансферу технологій – спеціалізовані відділи з передачі технологій: Technology Licensing Offices – TLO, Technology Transfer Offices – TTO, як їх називають у США, відділи зі зв'язків із промисловістю: Industrial Liaison Offices – ILO, як їх називають у Великобританії. Економічна корисність від діяльності TTO полягає не стільки в отриманні великих роялті, скільки в тому, що в ході комерціалізації створюються нові малі підприємства, високооплачувані робочі місця для кваліфікованих працівників, а також зростають податкові надходження до бюджету [2].

У сучасному світовому співтоваристві багато уваги приділено процесам передачі технологій, у яких вбачають шанс для успішної конкуренції з країнами, що мають вищий технологічний потенціал. Якщо зауважити на ситуації у нашій країні, то це один із способів повернення наших економічних зв'язків та можливостей на той самий, а у подальшому на вищий рівень. Для цього необхідні цілеспрямовані зусилля держави та бізнесу для формування сприйнятливої інновацій економічної системи. Є нагальна потреба удосконалення механізму економічної взаємодії суб'єктів господарювання, для конкурентних переваг та активній інноваційній діяльності та ефективним рішенням з метою досягнення сталого інноваційного розвитку країни.

Стратегічну мету з формування в Україні високорозвиненої соціально орієнтованої економіки, що базується на знаннях та інноваціях, передбачено Національною економічною стратегією України на період до 2030 року [3], планом заходів з виконання Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони.

Конкурентна позиція України є нестійкою. Широкомасштабна агресія РФ призвела до втрати значної частини промислового та інвестиційного потенціалу нашої держави, а значна

міграція – до переформатування людського потенціалу держави. Водночас фінансово-технологічна допомога Україні з боку США і ЄС мала результатом істотний прорив у сфері трансферу технологій. Уперше за свою історію Україна отримала доступ до найсучасніших технологій та розробок, зокрема медичного, військового, оборонного та подвійного призначення [4].

Хоча інноваційний потенціал України характеризується значною кількістю висококваліфікованих науковців, високим рівнем освіти і величезним потенціалом у низці високотехнологічних галузей, у наш час існують значні перешкоди для набуття Україною статусу конкурентоспроможної в інноваційному сенсі країни і для підвищення загального рівня глобальної конкурентоспроможності національної економіки. по-перше, створення істотно нових технологій – ресурсоємний і доступний переважно великим технологічним компаніям процес; по-друге, для створення нових технологій необхідна певна вже напрацьована технологічна платформа. Це обумовлює необхідність поетапної реалізації принципово нової стратегії інноваційного розвитку, головними критеріями якої, відповідно до висновків проведеного дослідження, повинні стати критерії реалістичності та точкового залучення іноземних технологій у визначені пріоритетні галузі для підвищення продуктивності та забезпечення швидкої самоокупності цільових галузей із наступним поступовим розширенням імпорту технологій для поетапного створення бази для стійкого економічного зростання.

Список використаних джерел

1. Новіков Є.А. Історія розвитку мереж трансферу технологій в ЄС. *Право та інновації*. 2017. № 1 (17). С.41-45.
2. Когут М.В. Аналіз розвитку трансферу технологій у країнах світу. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. Випуск 18. Частина 1. 2016. С. 36-39.
3. Національна економічна стратегія України на період до 2030 року URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/179-2021-%D0%BF>.
4. Бакалінська О. Міжнародний трансфер технологій в умовах сучасних викликів. *Теорія і практика інтелектуальної власності*. 2022. №4. С. 10-120.

УДК 519.86

Старокожко Д.В.

*Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)*

ПРОГНОЗУВАННЯ ФІНАНСОВОГО СТАНУ ПІДПРИЄМСТВА

На даний час існує досить широкий набір різноманітних підходів до прогнозування показників фінансового стану підприємства. Склад методів фінансового прогнозування і послідовність його етапів залежать від концепції прогнозу, тому їх складно визначити однозначно, але все таки можна побудувати певну логічну послідовність: вибір чинників і прогнозованого параметра, збір початкових даних, вибір виду прогнозної моделі, вибір адекватних методів оцінювання параметрів прогнозної моделі, побудова моделей, оцінювання адекватності побудованих моделей, вибір найкращої моделі, побудова прогнозу, моніторинг даних і адаптація моделі з урахуванням нових даних

Традиційне прогнозування здійснюється на основі аналізу попередніх показників діяльності підприємства та перенесення тенденцій розвитку на майбутнє. Даний вид прогнозування широко використовується у більшості методів прогнозування.

Альтернативне прогнозування передбачає різні варіанти розвитку вибраних показників з узгодженням поступового і нерівномірного розвитку підприємства.